

LBRIS

We know
books

ALEXANDRE DUMAS

Masca de fier

EDITURA TEDIT FZH

CUPRINS

<i>Capitolul I:</i>	Taina cea mare	5
<i>Capitolul II:</i>	Uneltirile lui Fouquet.....	13
<i>Capitolul III:</i>	O luptă ilegală.....	22
<i>Capitolul IV:</i>	Infanta Maria Tereza	33
<i>Capitolul V:</i>	În temnițele Bastiliei.....	38
<i>Capitolul VI:</i>	Zorile dragostei.....	46
<i>Capitolul VII:</i>	Drumurile încrucișate	51
<i>Capitolul VIII:</i>	Idilă sub clar de lună.....	58
<i>Capitolul IX:</i>	Rege pentru o zi	67
<i>Capitolul X:</i>	Pe urmele fugarei.....	72
<i>Capitolul XI:</i>	Eliberarea din Bastilia.....	79
<i>Capitolul XII:</i>	În ghearele dușmanului.....	85
<i>Capitolul XIII:</i>	Masca de fier.....	93
<i>Capitolul XIV:</i>	O noapte în Bastilia	100
<i>Capitolul XV:</i>	Mușchetarii intră în arenă.....	111
<i>Capitolul XVI:</i>	Cheia de aur.....	119
<i>Capitolul XVII:</i>	Legea pedepsei	127
<i>Capitolul XVIII:</i>	Roluri schimbate	136
<i>Capitolul XIX:</i>	Mesajul prizonierului.....	141
<i>Capitolul XX:</i>	Inimi ce se spovedesc	145
<i>Capitolul XXI:</i>	Istoria s-a sfârșit.....	151
<i>Capitolul XXII:</i>	Moartea lui d'Artagnan.....	162

*Capitolul I***Taina cea mare**

Paris, în 1638.

Palatul regelui Ludovic al XIII-lea era în mare fierbere. Slugile alergau de colo până colo, iar curtenii se strânseseră în sala cea mare a tronului, comentând evenimentul urmărit de întreaga Franță: Regele aștepta primul moștenitor.

În mijlocul miniștrilor și curtenilor, care discutau pe șoptite, își făcu intrarea Cardinalul Mazarin, întovărășit de nelipsitul său aprod, vicleanul Fouquet. Noii intrați își croiră drum printre cei prezenți, care se aplecară adânc în fața marelui Cardinal, în mâinile căruia erau destinele tuturor. Ludovic al XIII-lea fiind prea slab să i se împotrivească, Mazarin îl făcea să acționeze cu planurile și interesele lui.

Când ajunseră la locul rezervat Cardinalului, Fouquet se scotoci cu febrilitate prin buzunare și scoase o cutie mică de pastile, bomboanele favorite ale Cardinalului, pe care o întinse stăpânului său.

– Pastilele, Eminență, zise el.

– Îți mulțumesc, Fouquet. Ești foarte atent.

Cardinalul se servi și apoi readuse discuția asupra subiectului curent.

– E o zi mare pentru Franța.

Fouquet se înclină lingușitor și replică:

– Dacă Majestatea sa va avea un fiu... fiul va avea nevoie de un preceptor...

Restul nu fu necesar să mai spună, căci Mazarin se uită la el cu un surâs cu multe înțelesuri și-i spuse:

– Ești ambițios, Fouquet.

– Singura mea ambiție este să servesc Franța, replică aprodul, înclinându-se adânc.

Discuția lor fu întreruptă de apariția șambelanului, care anunță în mijlocul forfotei ce se produsese:

– Majestatea Sa Regele!

Ludovic al XIII-lea își făcu, grăbit, intrarea și se îndreptă spre Cardinal, în vreme ce grupul curtenilor se strânse în jurul său, Colbert și D'Artagnan fiind cei din imediata lui apropiere.

– Mai trebuie să așteptăm mult? întrebă el pe Cardinal, nerăbdător.

Mazarin îl privi zâmbind și-i răspunse calm:

– Acest lucru cere răbdare... chiar și de la un rege.

– Astfel mă încurajezi? replică regele amuzat.

Suveranul se întoarse apoi spre D'Artagnan, căpitanul mușchetarilor săi, și zise:

– D'Artagnan, îți amintești bătălia cu austriecii?

– Da, Sire. Foarte bine.

– Am fost mai curajos, atunci.

Ușa din fundul sălii se deschise. Printre curteni, își făcu drum moașa, cu obrajii îmbujorați, și se îndreptă spre rege.

– Majestate... e băiat... O frumusețe de băiat! spuse ea cu grabă.

– Un băiat! exclamă Ludovic, în culmea fericirii alergând spre odaia lăuzei.

Câteva minute mai târziu, apăru în balconul palatului, ținând Delfinul – moștenitorul tronului – în brațe, având pe Cardinal în dreapta sa.

Apariția aceasta fu primită cu aclamații de mulțimea strânsă în jurul palatului, care aștepta cu nerăbdare fericitul deznodământ.

Cardinalul făcu un semn spre mulțime și în mijlocul liniștii care se așternu peste miile de oameni spuse:

– Atotputernicul, în nețărmurita lui bunătate, a binecuvântat unirea Majestății sale Regele, cu iubita noastră Regină, dăruindu-le lor și vouă... un fiu.

Cardinalul luă nou-născutul din mâna regelui și arătându-l mulțimii adăugă:

– Acesta este moștenitorul tronului Franței!

În timp ce, în stradă, ovațiile nu se mai terminau, în odaia lăuzei, doctorul se întoarse de la patul reginei și se adresă moașei:

– Cheamă-l pe rege!

De afară se auzeau murmurele mulțimii, care pătrundeau atenuate, până în alcovul reginei.

– Nu se poate! Ascultă! spuse moașa.

– Atunci pe Colbert. El va găsi o soluție.

Moașa fugi afară din odaie și pătrunse în largă anticameră, unde îl găsi pe Fouquet, stând la ușă, în spatele curtenilor și mușchetarilor, care erau întorși toți cu fața spre balcon.

Pradă unei mari surescitări, moașa se apropie de Fouquet și-l întreabă într-un suflet:

– Unde este domnul Colbert?

– Pe balcon.

Agitația moașei deșteptă atenția lui Fouquet, care se repezi afară din odaie și ascultând la ușă – o auzi pe regină țipând. Fără să ezite, deschise ușa și pătrunse

în camera reginei, neanunțat. Dintr-o privire, îl văzu pe medic la patul lăuzei, întors cu spatele spre ușă, și se strecură în dosul unui scrin, în așa fel încât, să nu poată fi observat de nimeni. Câteva clipe mai târziu, își făcură apariția Colbert și moașa.

Primul se adresă în grabă medicului:

- Ce s-a întâmplat, doctore?
- Regina a mai născut un copil.
- Încă un băiat? repetă ministrul înspăimântat.
- Da. Tot un băiat... E un geamăn.

Colbert murmură:

- Un alt fiu...
- Să-l duc regelui? întrebă moașa.
- Nu se poate! șopti Colbert.

Apoi se adresă medicului:

- Cine știe despre aceasta?
- Numai moașa și eu, răspunse medicul mirat.
- Nu trebuie să mai afle nimeni, adăugă ministrul și se îndreptă spre patul reginei.

– Mi-l luați și pe acesta? întrebă lăuza, într-o șoaptă.

– Știți prea bine că fiii Majestății Voastre aparțin Franței, răspunse Colbert.

Făcu, apoi, câțiva pași de la patul reginei și se adresă medicului și moașei:

– Veniți cu mine!

– Dar Majestatea Sa?... începu să spună doctorul.

– Voi răspunde eu în locul reginei, îl întrerupse Colbert.

Ministrul, cu copilul în brațe, apăsă pe un mecanism secret și se deschise o ușă, prin care pătrunseră într-altă odaie.

Fouquet, care fusese martor la toată această scenă, ieși din ascunzătoarea lui, apăsă și el pe mecanism, așa cum îl văzuse făcând pe Colbert și deschise și el ușa secretă, pentru a intra în odaia alăturată.

De îndată ce fu posibil, regele fu chemat în odaia în care Colbert dusesse geamănul. Suveranul veni în grabă însoțit de d'Artagnan și întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

– E de datoria mea să prezint Majestății Voastre pe al doilea fiu. Soarta a hărăzit Franței doi Delfini.

Suveranul se trânti pe un scaun.

– Doi fii, doi moștenitori ai tronului!

– Nu poate exista decât un Delfin, interveni Colbert.

– Pentru un alt tată, doi gemeni este o binecuvântare... Pentru mine va fi un blestem, spuse regele.

– Mai rău, Sire! Băieți gemeni poate însemna război civil... ură și luptă între frați. Viitorul Franței atârână de

tăria Majestății Voastre de a fi rege, nu tată. Numai un singur fiu poate domni.

– Nu-l pot osândi pe propriul meu fiu la moarte, Colbert!...

– Nici nu este necesar. Îndepărtați-l de aici. Nu trebuie să știe nimeni... nici măcar el, adăugă ministrul arătând spre copil.

– Există un om căruia să-i pot încredința această taină?

– Da, Sire, un singur om... d'Artagnan.

– D'Artagnan! exclamă regele. Să-mi pierd și fiul, și cel mai bun prieten?

– E și prietenul meu, spuse Colbert. Dați-i lui copilul. Trimiteți-l în Gasconia. Îngăduiți-i să crească băiatul ca pe copilul lui și Franța va fi salvată.

Suveranul strânse copilul la piept și îl sărută. Apoi se adresă lui d'Artagnan, care împietrise în spatele lui:

– De câte ori am luptat împreună pentru Franța? De câte ori ai apărat viața regelui? D'Artagnan, faci asta pentru mine?

Căpitanul mușchetarilor, înduioșat de încrederea Suveranului său, se mulțumi să răspundă cu demnitate:

– Sunt soldat, Sire.